

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 7 września 2016 r.

Poz. 5412

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.2.29.2016.21 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 31 sierpnia 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446)

wskazuję,

że uchwała Nr XVII/82/2016 Rady Gminy Gizałki z dnia 16 czerwca 2016 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części terenów położonych w obrębie geodezyjnym Wronów – **została podjęta z naruszeniem prawa.**

Uzasadnienie

Uchwałę Nr XVII/82/2016 Rady Gminy Gizałki z dnia 16 czerwca 2016 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części terenów położonych w obrębie geodezyjnym Wronów (dalej: uchwała) podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w związku z art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r., poz. 778, dalej: ustawa). Uchwałę doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu 22 lipca 2016 r.

Dokonując oceny legalności uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Należy podnieść, iż w rozdziale 7 uchwały, w zakresie „granic i sposobów zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w tym terenów górniczych, a także narażonych na niebezpieczeństwo powodzi oraz zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych” nie podjęto ustaleń wynikających z faktu położenia obszaru objętego planem w obrębie Głównego Zbiornika Wód Podziemnych GZWP nr 311 – Zbiornik Rzeki Proсна. Na fakt ten zwrócił uwagę Marszałek Województwa Wielkopolskiego w swojej opinii z dnia 10 listopada 2015 r., stanowiącej element dokumentacji prac planistycznych do przedmiotowego planu.

Ponadto zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem, wraz z uzasadnieniem.

Zakres uzasadnienia przedstawianego wraz z uchwałą w sprawie planu miejscowego powinien przedstawiać informacje dotyczące w szczególności sposobu realizacji wymogów wynikających z art. 1 ust. 2-4, a zatem uwzględniać zwłaszcza: wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury; walory architektoniczne i krajobrazowe; wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych; wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej; wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także potrzeby osób niepełnosprawnych; walory ekonomiczne przestrzeni; prawo własności;

potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa; potrzeby interesu publicznego; potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych; zapewnienie udziału społeczeństwa w pracach nad studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy,

miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego oraz planem zagospodarowania przestrzennego województwa, w tym przy użyciu środków komunikacji elektronicznej; zachowanie jawności i przejrzystości procedur planistycznych; potrzebę zapewnienia odpowiedniej ilości i jakości wody, do celów zaopatrzenia ludności.

Ustalając przeznaczenie terenu lub określając potencjalny sposób zagospodarowania i korzystania z terenu, organ waży interes publiczny i interesy prywatne, w tym zgłaszane w postaci wniosków i uwag, zmierzające do ochrony istniejącego stanu zagospodarowania terenu, jak i zmian w zakresie jego zagospodarowania, a także analizy ekonomiczne, środowiskowe i społeczne (art. 1 ust. 3 ustawy).

W ust. 4 powyżej wymienionego artykułu ustawodawca stanowi, że przypadku sytuowania nowej zabudowy, uwzględnienie wymagań ładu przestrzennego, efektywnego gospodarowania przestrzenią oraz walorów ekonomicznych przestrzeni następuje poprzez:

1) kształtowanie struktur przestrzennych przy uwzględnieniu dążenia do minimalizowania transportochłonności układu przestrzennego;

2) lokalizowanie nowej zabudowy mieszkaniowej w sposób umożliwiający mieszkańcom maksymalne wykorzystanie publicznego transportu zbiorowego jako podstawowego środka transportu;

3) zapewnianie rozwiązań przestrzennych, ułatwiających przemieszczanie się pieszych i rowerzystów;

4) dążenie do planowania i lokalizowania nowej zabudowy:

a) na obszarach o w pełni wykształconej zwartej strukturze funkcjonalno-przestrzennej, w granicach jednostki osadniczej w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 2003 r. o urzędowych nazwach miejscowości i obiektów fizjograficznych (Dz. U. Nr 166, poz. 1612 oraz z 2005 r. Nr 17, poz. 141), w szczególności poprzez uzupełnianie istniejącej zabudowy,

b) na terenach położonych na obszarach innych niż wymienione w lit. a, wyłącznie w sytuacji braku dostatecznej ilości terenów przeznaczonych pod dany rodzaj zabudowy położonych na obszarach, o których mowa w lit. a; przy czym w pierwszej kolejności na obszarach w najwyższym stopniu przygotowanych do zabudowy, przez co rozumie się obszary charakteryzujące się najlepszym dostępem do sieci komunikacyjnej oraz najlepszym stopniem wyposażenia w sieci wodociągowe, kanalizacyjne, elektroenergetyczne, gazowe, ciepłownicze oraz sieci i urządzenia telekomunikacyjne, adekwatnych dla nowej, planowanej zabudowy.

Stwierdzam, że uzasadnienie do uchwały, pomimo tak rozbudowanego przez ustawodawcę katalogu zasad, które powinny się w nim znaleźć, w sposób zdawkowy, niewystarczający odnosi się do kwestii wymienionych w art. 1 ust. 2-4 ustawy. Przepisy te mają charakter bezpośrednio obowiązujący organy w procesie kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej. Przedmiotowe wartości (zasady), w sposób szczegółowy powinny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu do uchwały poprzez odniesienie do danego (konkretnego) stanu faktycznego, tak aby w sposób precyzyjny uzasadniały sposób kształtowania polityki przestrzennej wyodrębnionego obszaru.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że istotne naruszenie prawa to naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwały, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, błędne zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, czy naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 kwietnia 2011 r. sygn. akt II OSK 117/11 oraz z dnia 26 maja 2011 r. sygn. akt 412/11, CBOSA). W ocenie organu nadzoru, z uwagi na okoliczność, że uzupełnienie zawartych w uzasadnieniu informacji nie wpłynęłoby na ustalenia zawarte w części tekstowej i graficznej uchwały, powyższe naruszenie uznać należy za nieistotne.

Mając na uwadze powyższe wydanie niniejszego rozstrzygnięcia jest w pełni uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wojewoda Wielkopolski
Zbigniew Hoffmann